

TATIANA și ALEXANDER

Continuarea bestsellerului internațional
„CĂLĂREȚUL DE ARAMĂ”

PAULLINA SIMONS

Traducere din limba engleză și note de
IRIS-MANUELA ANGHEL

București, 2018

Spitalul din Morozovo, 13 martie 1943

Într-o seară întunecată, într-un mic sat de pescari, transformat în cartierul general al Armatei Roșii pentru operațiunea Neva de pe frontul din Leningrad, un bărbat rănit zăcea în spitalul militar, așteptându-și sfârșitul.

Stătea nemișcat de mult timp, cu brațele împreunate pe piept, până când luminile se stinseră, iar pacienții din salonul bolnavilor aflați în stare critică tăcură istoviți.

În curând, aveau să vină după el.

Era un tânăr de douăzeci și trei de ani, distrus de război. Lunile petrecute pe un pat de spital lăsaseră o paloare cadaverică asupra chipului său, ce nu era însă nici amprenta fricii, nici a dorului, ci a lipsei de soare. Era neras și avea părul negru tăiat foarte scurt. Ochii de culoarea caramellei erau ațintiți într-un punct mort din depărtare. Alexander Belov avea pe chip o expresie îndârjită, fără să fie însă un om aspru, și părea nepăsător, fără să fie însă un om rece.

Cu câteva luni în urmă, în timpul bătăliei pentru Leningrad, Alexander se năpustise pe gheață, încercând să salveze viața bunului său prieten, Anatoli Marazov, care zăcea rănit pe apele înghețate ale râului Neva. În ajutorul lui Anatoli sărise și un doctor nesăbuit din Boston, Matthew Sayers, care lucra pentru Crucea Roșie Internațională. Acesta căzuse în apa înghețată, iar Alexander îl scosese la suprafață, punându-și propria viață în pericol, și îl târâse după el pe gheață la adăpostul unui camion blindat. Nemții încercau să bombardeze camionul din aer și unul dintre proiectile

il nimerise, în schimb, pe Alexander. Își aminti cum, la începutul războiului, avioanele germane bombardau ogoarele din Luga pline de soldați și de femei. Știa acum de ce tabloul acela lăsase o amprentă sfâșietoare asupra lui. Căci, în șuieratul forțelor aeriene Luftwaffe, Alexander își văzuse propriul sfârșit.

Tatiana fusese cea care îl scosese din ghearele celor patru cavaleri ai Apocalipsei, ce veniseră să-i socotească pe degete faptele bune și fărâdelegile. Tatiana, căreia îi spusese să plece din Leningrad și să se întorcă de-ndată în Lazarevo. Lazarevo — un sătuc de pescari aflat la poalele Munților Ural, printre păduri de pini, străjuit de malurile atotputernicului râu Kama, unde, pentru un timp, ar fi putut fi în siguranță. Dar și ea era la fel de nesăbuită ca și doctorul. Nu, îi răspunsese. Nici prin cap nu-i trecea să plece. Venise pe front fără știrea lui. Și îi înfruntase pe cei patru cavaleri, arătându-le, sfidătoare, pumnii. „E prea devreme să mi-l luați. N-am de gând să mă las înfrântă prea ușor. Voi face tot ce-mi va sta în putință să vă împiedic.”

Și asta și făcuse. Cu propria jertfă. Îl salvase dându-i propriul sânge. Secătându-și venele ca să-i insuflă viață.

Alexander trăia datorită Tatianeii, cum și doctorul îi datora viața lui Alexander. Ca să-și arate recunoștința, medicul avea să-i ducă pe amândoi la Helsinki, de unde aveau să pornească spre Statele Unite. Cu ajutorul Tatianeii, concepuseră împreună un plan bun și, timp de două luni, Alexander zăcuse în spital, așteptând ca rănilor să i se vindece, în timp ce modela figurine, leagăne și sulite din lemn și își imagina cum aveau să străbată împreună America. Închidea ochii și își închipuia că se aflau singuri într-o mașină și cutreierau întinderile americane, fredonând melodiile de la radio.

Plutise pe aripile străvezii ale speranței, ce se puteau frânge în orice clipă. O știa prea bine, chiar și atunci când se îmbăta cu visuri deșarte. Visurile unui om împresurat de dușman, care, în timp ce fuge cu ultimele puteri, se roagă să scape cu viață înainte ca inamicul să reverse asupra lui o nouă salvă de gloanțe. Le aude armele și strigătele în urma sa, dar continuă să fugă, în speranța că

va scăpa din ghearele morții. De nu te îmbeți cu visuri, pieri de deznădejde. *Aruncă-te în apele râului Kama!*

Și apoi, cu trei zile în urmă, când deschisese ochii, îl văzuse în fața lui pe „bunul” său prieten, Dimitri Cernenko, cu ranița lui Alexander în mână, pe care el își imaginase că o pierduse în timpul bombardamentelor de pe apele înghețate ale Nevei. Dimitri scosese apoi din ea rochia albă cu trandafiri roșii a Tatianeii. Și o afișa ca pe o amenințare implicită. Cerându-i lui Alexander s-o lase pe Tatiana în Uniunea Sovietică și să fugă în America împreună cu Dimitri. Cerându-i să renunțe la propria viață.

Ar fi trebuit să-l ucidă pe Dimitri; și aproape că o și făcuse. Dacă n-ar fi intervenit un idiot de infirmier, Alexander l-ar fi omorât pe Dimitri în bătaie. Acum însă, fie că acesta trăia sau nu, soarta lui Alexander era pecetluită. Se întreba când îi fusese oare pecetluită, dar nu voia să afle răspunsul la această întrebare.

Încă din ziua în care plecase din cămăruța lui din Boston în decembrie 1930.

Acum, în 1943, dacă l-ar fi ucis pe Dimitri, Alexander ar fi fost aruncat imediat în închisoare și ar fi așteptat să ajungă în fața curții marțiale, acuzat de crimă. Neputând să-și salveze viața, Tatiana ar fi rămas în Uniunea Sovietică pentru a-i fi alături, în timp ce doctorul Matthew Sayers de la Crucea Roșie ar fi plecat singur la Helsinki.

Dimitri însă scăpase cu viață. Și când își revenise, dăduse fuga la generalul Mekhlis de la NKVD, căruia îi mărturisise tot ce știa despre Alexander Belov — și nu erau deloc puține lucrurile pe care le știa.

Dimitri nu-i spusese însă nimic lui Mekhlis despre Tatiana. Voia să-l distrugă pe Alexander — asta era evident. Tatiana îi intuisese încă de la bun început intențiile demonice și i le împărtășise lui Alexander. Ca urmare, făcuseră tot ce le stătuse în putință să-și ascundă relația, prefăcându-se că erau doar simple cunoștințe, dar când Dimitri găsisese în ranița lui Alexander rochia albă cu trandafiri roșii a Tatianeii, totul ieșise la iveală. Iar Dimitri aflase apoi de căsătoria lor secretă. Știa, așadar, că amândoi se aflau la

mâna lui și nu avea să se dea în lături de la nimic ca să-i distrugă. Și asta și făcuse.

O fărâmă de speranță licărea încă în sufletul lui Alexander. O rază palidă de lumină, ce amenința oricând să se stingă. Dimitri voia să fugă din Uniunea Sovietică. Astfel, când se dusese să vorbească cu generalul Mekhlis, purtând amprenta rănilor lăsate de Alexander, îi împărtășise numai informațiile legate de bunul său prieten. Nu spusese niciun cuvânt despre faptul că Tatiana Metanova era soția lui Alexander, deoarece voia ca Tatiana să plece din Rusia împreună cu el, nu cu Alexander.

Ca s-o determine pe Tatiana să plece din țară, Alexander Belov scrâșnise din dinți, închisese ochii, își încleștase pumnii și se îndepărtase de ea.

Un singur lucru mai avea acum de făcut: să-și adune puterile și să-l întâmpine pe doctorul ce avea să salveze în curând viața soției sale. Apoi își va putea înfrunta dușmanul. Acum nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Pentru că nu voia să plece în hainele de spital, Alexander o rugă pe asistentă să-i aducă uniforma militară și bereta de ofițer. Se bărbierii cu un cuțit și se spală cu puțină apă lângă pat, se îmbracă și se așază apoi pe scaun, cu brațele împreunate în poală. Când aveau să vină după el, lucru ce-avea să se întâmple cât de curând, voia să afișeze o ținută cât mai demnă cu putință, pe cât aveau să-i permită lacheii NKVD-ului. Îl auzi sforăind zgomotos pe pacientul de lângă el, ascuns încă privirilor de cortul izolator.

Care era realitatea lui Alexander? Ce îl ținea treaz? Ce soartă îl aștepta peste nici câteva ore, când întreaga lui existență avea să fie pusă sub semnul întrebării? Ce avea să răspundă Alexander când generalul Mekhlis, șeful poliției secrete, avea să-i ceară să-i spună cine era cu adevărat.

Era soțul Tatianei?

Da.

— Nu plânge, draga mea!

— Nu te opri! Te rog! Nu încă.

— Tania, trebuie să plec.

Îi spusese colonelului Stepanov că avea să se întoarcă până duminică seară, când avea să se facă apelul, și nu avea voie să întârzie.

— Te rog, mai stai!

— Tania, voi primi și alte permisi, îi răspunde el găfâind. După bătălia pentru Leningrad. Mă voi întoarce. Acum însă...

— Nu, Șura, mai stai, te rog!

— Mă ții atât de strâns! Dă-mi drumul!

— Nu. Și nu te mai mișca! Te rog, mai...

— E aproape șase, draga mea. Trebuie să plec.

— Șura, iubitele, te rog... nu pleca!

— Nu te opri, nu pleca! Ce pot să fac?

— Rămâi aici! În adâncurile mele. Pentru totdeauna. Nu-mi da drumul! Nu încă!

— Sst, Tania, sst!

Cinci minute mai târziu, se năpustește la ușă.

— Trebuie să fug. Nu, nu veni cu mine la cazarmă! Nu vreau să mergi seara singură prin oraș. Mai ai pistolul pe care ți l-am dat? Rămâi aici! Nu mă urmări cu privirea pe coridor! Vino aici!

O cuprinde în brațe, strângând-o la piept și sărutându-i părul și buzele.

— Fii cuminte, Tania! Și nu-mi spune la revedere!

— Pe curând, dragul meu căpitan! îi spune ea salutându-l militărește, cu chipul brăzdat de lacrimi.

Era soldat în Armata Roșie?

Da.

Își încredințase viața în mâinile lui Dimitri Cernenko, un demon fără inimă și caracter, deghizat în prieten?

Da din nou.

Cândva însă, Alexander fusese american și purtase numele de Barrington. Făcuse totul ca un american — vorbise, râsese, se jucase, înotase și luase de bun totul în viață, așa cum o făceau americanii. Avusese prieteni despre care credea, cum cred americanii, că îi va avea mereu alături și își iubise părinții ca un american.

Cândva, Alexander credea că pădurile din Massachusetts îi erau cămin. Cândva, pe când era copil, aduna într-o bocceluță mici comori — cochilii și cioburi erodate de natură, pe care le găsisese în Nantucket Sound, ambalajul unei vate de zahăr, șnururi și ațe, dar și fotografia prietenului său, Teddy.

Cândva, se pierdea în brațele mamei sale, cu ochii ei mari și chipul bronzat și fardat. Amintirea zâmbetului ei îi stăruia acum în minte.

Cândva, pe când luna îl veghea de pe bolta întunecată a cerului, presărată cu stele fremătătoare, Alexander găsisese un refugiu ce avea să-l ferească de viața din Uniunea Sovietică.

Cândva.

Alexander Barrington își găsisese acum sfârșitul. Dar nu avea să-l accepte cu mâinile în sân.

Își prinse de uniformă cele trei medalii de merit, cât și pe cea a Ordinului Steaua Roșie, primită pentru că reușise să conducă un tanc pe apele abia înghețate ale lacului Ladoga, își puse bereta pe cap, se așeză pe scaunul de lângă pat și așteptă.

Alexander știa cum procedau cei de la NKVD când veneau să aresteze oameni ca el. Nu voiau să stârnească valuri; și nici să fie văzuți de prea mulți ochi. Veneau în toiul nopții sau te trezeai cu ei într-o gară aglomerată când te pregăteai să pleci într-o stațiune din Crimeea. Își făceau apariția într-o piață de pește sau în casa unui vecin care te invita apoi la el. Te flancau în timp ce te aflai la o masă într-o cantină și mâncai o porție de *pelmeni* (paste făinoase umplute cu mai multe tipuri de carne amestecată). Se plimbau printr-un magazin, cerându-ți apoi să-i însoțești la sediu. Se așezau lângă tine pe o bancă în parc. Erau mereu politicoși, tăcuți și elegant îmbrăcați. Mașina ce-avea să te ducă la Bolșoi Dom¹ și pistoalele pe care le purtau cu ei nu-și făceau încă apariția. O femeie, arestată în mijlocul unei mulțimi, a început să țipe din rărunchi și s-a urcat pe stâlpul unui felinar, stărnind atenția până și celor mai indiferenți trecători și îngreunând misiunea agenților

¹ Bolșoi Dom — numele neoficial al clădirii din Sankt Petersburg unde se afla sediul serviciilor rusești de securitate.

NKVD. S-au văzut astfel nevoiți s-o lase un timp în pace, iar ea, în loc să dispară într-un loc uitat de lume, s-a dus acasă să se culce. Agenții au arestat-o apoi în puterea nopții.

După Alexander veni ră într-o zi, după încheierea orelor de școală. Era cu un prieten când doi bărbați se apropiară de el și îi spuseră că uitase de întâlnirea pe care o avea cu profesorul de istorie. N-ar putea să-și rupă câteva clipe din timpul său ca să vorbească cu el? Alexander înțelese însă cu cine avea de-a face; le „mirosi” imediat minciunile. Fără să se urnească, îl luă de braț pe prietenul său și clătină din cap. Acesta plecă însă — în pripă —, știind prea bine când prezența sa nu era bine-venită. Alexander rămase singur cu cei doi bărbați, analizându-și opțiunile. Văzând mașina neagră care se apropia încet de trotuar, înțelese că opțiunile sale deveneau tot mai restrânse. Se întreba dacă aveau să-l impuște în spate în plină zi, în fața tuturor trecătorilor de pe stradă. „Nu o vor face”, își spuse în gând și o luă la fugă. Agenții porniră pe urmele lui, dar aveau peste treizeci de ani, nu șaptesprezece. Alexander scăpă de ei în câteva minute, apoi, ascunzându-se pe o alee lăturalnică, își continuă drumul spre o piață din apropierea catedralei Sfântul Nicolae. După ce își cumpără o pâine, mai zăbovi pe străzi, căci se temea să se întoarcă acasă. Era convins că acolo aveau să-l caute mai întâi. Părinții săi nu aveau să-i simtă lipsa. Alexander petrecu noaptea sub cerul liber.

A doua zi de dimineață, se duse la școală, gândindu-se că nu i se putea întâmpla nimic în clasă. Directorul îi aduse atunci un bilet prin care era chemat în biroul său.

Nici nu ieși bine din clasă, că îl și inhățară și îl băgară în mașina parcată lângă trotuar.

La Bolșoi Dom, îl bătură crunt și îl transferară apoi la închisoarea Kresty, unde avea să-și aștepte soarta. Nu-și făcea prea multe iluzii. Nu-i aduseseră încă vreo acuzație, dar știa prea bine că nevinovăția lui nu valora nimic în ochii lor. Și poate că nu era chiar atât de nevinovat. La urma urmei, era un american ce purta numele de Alexander Barrington. Aceasta era nelegiuirea lui. Restul erau doar niște detalii lipsite de importanță.

Indiferent cum aveau să-și facă apariția în seara aceea, Alexander știa că nu aveau să dorească să facă scandal în salonul unui spital militar. Șarada pusă la cale și pretextul invocat — de a-l duce în Volhov pentru a fi promovată la gradul de locotenent-colonel — serveau bine scopul *aparaticilor*¹ până aveau să rămână singuri cu el. Alexander nu avea de gând să ajungă la Volhov, unde facilitățile pentru „procesul” și execuția sa erau deja bine stabilite. Aici, în Morozovo, printre atâția ofițeri incapabili și lipsiți de experiență, avea mai multe șanse de scăpare.

Conform Articolului 58 din Codul Penal sovietic din 1928, nu se încadra nici măcar în categoria prizonierilor politici. Dacă avea să fie acuzat de crime împotriva statului, atunci avea să fie considerat criminal și condamnat în consecință. Codul, alcătuit din paisprezece secțiuni, definea infracțiunile în termeni extrem de generali. Nu trebuia să fie neapărat american, nici un exilat din justiția sovietică și nici un provocator străin. Nu era nevoie să fie spion sau vreun naționalist fanatic. Nu trebuia nici măcar să comită vreă infracțiune. Intenția reprezenta un delict în sine, ce trebuia pedepsit. Intenția de a trăda era la fel de grav pedepsită ca și trădarea. Guvernul sovietic se mândrea cu această superioritate certă față de constituțiile occidentale, care așteptau în mod necugetat înfăptuirea unui act criminal înainte de a aplica pedeapsa.

Toate acțiunile săvârșite sau intenționate, menite să submineze fie statul sovietic, fie puterea militară sovietică, erau pedepsite cu moartea. Și nu doar acțiunile. Și inacțiunea era considerată contrarevoluționară.

În ceea ce o privea pe Tatiana... Alexander știa că, într-un fel sau altul, Uniunea Sovietică i-ar fi scurtat viața. Cu mult timp în urmă, plănuise să fugă în America împreună cu Dimitri, iar Tatiana ar fi devenit soția unui dezertor din Armata Roșie. Dacă Alexander ar fi murit pe front, Tatiana ar fi rămas văduvă, orfană și singură în Uniunea Sovietică. Sau dacă Dimitri avea să-i dezvăluie

¹ Aparatic — membru al conducerii unui partid sau al unui sindicat

adevărată identitate agenților NKVD, poliția secretă a lui Stalin, cum o și făcuse de altfel, Tatiana avea să devină soția unui „spion” american și dușmanul de clasă al poporului. Acestea erau opțiunile înspăimântătoare ale lui Alexander și ale soției sale vitregite de soartă.

„Când Mekhlis mă va întreba cine sunt, îl voi saluta și îi voi răspunde, fără să privesc înapoi, că sunt Alexander Barrington?”

Putea oare să facă asta? Să nu privească înapoi?

Nu credea că i-ar fi fost cu putință.

Sosirea la Moscova, 1930

Alexander, în vârstă de unsprezece ani, simțea cum i se întorcea stomacul pe dos.

— Ce e mirosul ăsta, mamă? întrebă el, când toți trei trecură pragul unei camere mici și reci.

Era întuneric și nu vedea mai nimic de jur împrejur. Becul pe care tatăl său îl aprinse nu se dovedea deloc salutar, căci răspândea o lumină difuză și gălbuie. Alexander respiră pe gură și repetă întrebarea. Mama lui nu-i răspunse. Își scoase, în schimb, pălăria și haina, apoi, realizând că era prea frig în cameră, își puse din nou paltonul și își aprinse o țigară.

Tatăl lui Alexander se plimba prin încăpere cu pași fermi și hotărâți, atingând în treacăt dulapul vechi, masa din lemn și jaluzelele prăfuite.

— Nu e rău, spuse el. O să fie bine. Alexander, tu ai camera ta, iar noi vom sta aici. Vino să-ți arăt dormitorul!

Alexander îl urmă, luându-l de mână.

— Dar mirosul, tată...

— Nu-ți face griji! îi răspunse Harold zâmbind. Mama ta o să facă mai târziu curățenie. Nu e nimic grav. E puțin mai... aglomerat, adăugă, strângându-i mâna lui Alexander. Acesta e mirosul comunismului, fiule.

Era târziu în noapte când fuseseră întâmpinați și însoțiți, în sfârșit, la hotelul unde aveau să locuiască. Acesta se afla undeva în